

»Digestum vetus, liber —«

»Po Bartolu?«

»Po Baldu.«

»Pa si pisal o nekem Cepoliju! Kdo te razume?«

»O Cepoliju sem repitiral,« je odvrnil mladi, ki že ni mogel prikrivati zadrege. Vikar je molčal nekaj hipov, nato je vprašal:

»Kako je že ime konzilijarjevo?«

»Strozzi.«

»Ne poznam!« je vzkliknil vikar. »Pa praviš, da me pozdravi.«

Mladi je drhtel. Nato je odvrnil:

»Mislil sem prejšnjega, to se razume.«

Vikar je stopil razburjen po sobi. Mladi je gledal plaho za njim in njegovimi kretnjami. Hipoma je vikar obstal tik pred svojim gojencem in rekel:

»Tvoje velikonočne počitnice so letos kaj zgodnje. Ne bom izpraševal, čemu. To ti pa povem. Videti je, da si slabo pazil nase in obleko. Zamazana je, glej, in celo krpal si jo. Ali si popival?«

»Ne!«

Vikar je segel po kratkem ogrinjalu, ki je ležalo koncem mize, in govoril:

»Nad dvajset let ti je. Nadejam se, da si razumen in ne boš posnemal izgubljenega sina. Nisem oče, ki bi ti mogel nadomestiti, kar si zapravil. Nisem bogat.«

Rahla ginjenost je zadrhtela iz njegovih besed: »Šesterih kmetov desetino služim in nekaj malega za ustanovljene maše, za pogrebe in očiščevanje žen. In v najemu imam njivo in senožet, da morem rediti kravo. Iz tega redim sebe, Magdaleno, Katro, plačujem Matevžkove poti in cerkveniško

delo, gospoda obhodnika na Mostu in tebe. In ti me staneš največ. Zdaj veš.«

Čez hip je dodal:

»Ena bolezen v hlevu, ena slaba letina in stradal bom — Ti pa ne paziš na drago obleko, glej, in —«

Obračujoč ogrinjalce dijakovo v rokah, je tisti hip vikar otipal list v žepiču, ga razgrnil in bral. Nato mu je obličje zagorelo v jezi in je bral na glas in se rogal:

»Meum est propositum in taberna mori
ubi vina proxima morientes ori;
tunc cantabunt letius angelorum chori
Deus sit propitius isti potatorii!«

»Peter,« je vzkliknil, »to je torej tvoja bolezen? In morda še kaj hujšega, nesrečni človek!«

»Gospod stric,« je zaklical mladi proseče.

»Molči,« je odvrnil trdo vikar. Oči so mu gorele, lice mu je bila pokrila temna rdečica; kakor svoje dni v mlajših letih je trepetal nemarni bakalareus pred strogim stricem. Slišal je komaj slišen vzklik dekliških ust pred vrati v kuhinji in ga je obšel sram in strah in je stisnil ustnice in odločil:

»Tepel me ne boš!«

Tedaj so se kakor sama od sebe odprla nenadoma vrata za vikarjem in Matevžek je zaklical v sobo:

»Gospod, obhajaj se mudi! Gospod nad-nad-nad-diacon na Dvoru —«

»Bog pomagaj,« je vzkliknil vikar, pograbil sveto posodje za zadnjo popotnico, štolo in pregrinjalo in planil za Matevžkom...

»Deo gratias!« je vzdihnil dijak, si nalil vina in ga izpil v dušku.

(Dalje.)

Mojemu očetu.

Tjumen, 2. IX. 1916.

V turobnih dni zapuščeni samoti
iz senc in sanj postajaš pred menojo
in v tihem blesku, v čudežni lepoti
Ti sije lica angeljski pokój.

In duša dušo tajnostno umeva
in vse je v zvoku Tvojih besedi, —
kar je skrivnosti v solnčnih spektrih dneva,
kar jih z neba opolnoči žari.

In vse bolesti spletajo se v vence
v resnicah, ki jih tiho govoriš:
vsa radost, vseh spominov svetle sence
ovile rože so življenja križ.

A ko šepče trudno moja duša
v vseh spoznanjih grenkih in poteh,
poslušaj Tvoj obraz skoz mrak, poslušaj —
in solza v Tvojih trepeta očeh.

Ne, oče, ne! Odpusti greh slabosti!
Ne plakati! Premagal me je sen —
Ostal sem brez cvetov in brez mladosti
in vseokrog šumi skoz noč jesen.

O blagoslovi me na pot samotno,
moj oče! — Solnce Tvoje so oči...
A vem: tam pod planinami tiho
jesenski veter Ti čez grob šumi.

Vojeslav Molè.